

Червената шапчица

Червената шапчица

Шарл Перо

Редактор: Габриела Тодорова
Художник: Бао Луу
Издателска къща "Колибри"

Имало едно време едно малко момиченце, толкова хубаво, че на света нямало по-хубаво от него. Майка му го обичала от все сърце, а баба му — още повече.

Добрата бабичка му направила малка червена шапчица, която така му приличала, че навсякъде го наричали Червената шапчица.

Един ден майката, като пекла хляба, направила питка и казала на момиченцето:

— Върви да видиш как е баба ти, защото научих, че била болна! Занеси ѝ питка и това гърненце с масло!

Червената шапчица веднага тръгнала да отиде при баба си, която живеела в друго село.

Като минавала през гората, срещнала Кумчо Вълчо. На него много му се дощяло да я изяде, но не посмял, понеже наблизко имало дървари.

Попитал я къде
отива.

Горкото дете не
знаело, че е опасно
да се спира и да
говори с вълк,
затова му казало:

— Отивам да видя
баба и да ѝ занеса
питката и

гърненцето с масло, които мама ѝ изпраща.

— Много ли далеч живее баба ти? — попитал вълкът.

— О, да, много далеч — отвърнала Червената шапчица, —
чак зад воденицата, гдето се вижда ей там долу, в първата
къща накрай селото.

— Добре — казал вълкът, — и аз искам да ида и да я
навестя, но ще мина по този път, а ти мини по другия и да
видим кой от двамата ни ще стигне по-рано!

Вълкът побягнал с всички сили по най-късия път, а
момиченцето тръгнало по най-дългия, като се улисвало да
бере лешници, да тича след пеперудките и да вие китки от
горски цветя.

Вълкът бързо
пристигнал до
къщата на
бабата
и почукал:

— Чук-чук!

— Кой е там?

— Твоята внучка, Червената шапчица — казал вълкът с
преправен глас.

— Нося ти питка и гърненце с масло. Мама ти ги изпраща.

Бабицката, която лежала в леглото, защото била малко
болна, му извикала:

— Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне.

Вълкът дръпнал връвчицата и вратата се отворила.
Той се хвърлил върху бабицката и я нагълтал цяла,
защото от три дни нищо не бил ял.

После затворил вратата и легнал в леглото на бабата да
чака Червената шапчица. Тя след малко дошла и почукала
на вратата:

— Чук-чук!

— Кой е там?

Като чула дебелия глас на вълка, Червената шапчица
отначало се изплашила, но помислила, че баба ѝ е
хремава, и отговорила:

— Твоята внучка, Червената шапчица. Нося ти питка и
гърненце с масло. Мама ти ги изпраща.

Вълкът ѝ извикал с малко по-тънък глас:

— Дръпни връвчицата, резето само ще се вдигне.

Червената шапчица дръпнала връвчицата и вратата се отворила.

Като я видял, че влиза, вълкът се скрил под юргана и ѝ казал:

— Сложи питката и гърненцето с маслото на раклата и ела да си полегнеш при мене.

Червената шапчица легнала в леглото, но много се зачудила, като видяла как изглеждала баба ѝ, и казала:

— Бабо, защо ти са толкова големи ръцете?

— За да те прегръщам по-добре, внучето ми.

— Бабо, защо ти са толкова големи краката?

— За да тичам по-добре, детето ми.

— Бабо, защо ти са толкова големи ушите?

— За да чувам по-добре, детето ми.

— Бабо, защo ти са толкова големи очите?

— За да те виждам по-добре, детето ми.

— Бабо, защo ти са толкова големи зъбите?

— За да те изям!

При тези думи лошият вълк се хвърлил върху Червената шапчица и нагълтал и нея. Като се наял добре, отново легнал в леглото, заспал и започнал силно да хърка. Тогава край къщата минал един ловец.

— О — казал си той, — колко силно хърка бабичката! Чакай да видя дали не е болна!

Влязъл в стаята, доближил се до леглото и като видял, че вълкът хъркал така силно, разбрал каква е работата.

— А, пипнах ли те, негоднико — казал ловецът, — откога те търся!

Той щял да го гръмне, но се сетил, че вълкът може само да е гълтнал бабата и тя да е още жива, затова взел едни големи ножици и вместо да стреля, почнал да разпаря дебелия корем на вълка, който продължавал да хърка.

Рязнал само веднъж и Червената шапчица се подала.
Като рязнал още два пъти, освободеното момиченце
скочило на земята и извикало:

— О, колко страшно, колко тъмно беше в корема на вълка!

След малко и бабичката се усмихнала. Тя била още жива,
но едва дишала.

Червената шапчица донесла големи камъни и напълнили с
тях корема на вълка.

Когато той се събудил и видял толкова хора наоколо,
скочил през прозореца, но камъните натежали. Вълкът се
строполил на земята и веднага умрял.

Едва тогава се зарадвали нашите трима приятели.
Ловецът взел кожата на вълка и си отишъл, бабата изяла
питката и маслото и много ги харесала, а Червената
шапчица се върнала радостна при майка си.

